

Skogsarbetare i Allstakan lärde tyska och esperanto på kvällarna

Gården Flaåsen i Allstakan är inte så lätt att hitta för den som för första gången söker sig dit. Man måste ta vägen väster om Övre Vassbotten och köra en bra bit uppåt Bortans-hållet innan man finner den lilla avtagsvägen. Egentligen är det bara en slingrande skogsstig, som leder fram till Flaåsen.

Emil Andersson, som bebor stället, är också en skogsstigarnas man. Han är född i Bortan och var där till 15 års ålder. Sedan följde 24 år i en stuga på Allstakan-skogen, och därefter, enligt Anderssons egen utsaga, över 30 år "ännu längre bort". Till Flaåsen har han flyttat för inte så länge sedan.

Detta Anderssons uttryck "ännu längre bort" kan man utan vidare omformulera till "ännu djupare in i skogen", för då täcker uttrycket bättre det för Emil Andersson mest signifikativa som yrkesman. Han har under 55 år av sitt liv jobbat som skogsarbetare, men man är nästan frestad säga som en inte alldeles vanlig sådan.

"Emil på Flaåsen" har jämtes med sitt skogsmannaliv odlat så många andra rent intellektuella intressen, att han därför är värd ett speciellt omnämnande. Att han är född 1887 och numera är folkpensionär sedan flera år tillbaka är något som man noterar med en viss förvåning. Han är mycket ungdomlig, och även om han aldrig kunnat ge sig skogen och slitet där i våld med mera än en del av sitt väsen, så har i varje fall hans fria liv i naturen varit en hälsokälla.

Lärde sig tyska och esperanto jämtes med skogsarbetet.

Emil Andersson är säkert ett slående exempel på en av de många, många bland landsbygdens folk, som kunde gett sitt liv en helt annan yttre gestaltning, om ekonomin medgivit djupare studier. Hans läslust var medfödd och han skaffade sig undan för undan en växande bokskatt. Och under

Här ses den intellektuellt mångkunnige skogsarbetaren Emil Andersson, Allstakan, vid sitt bokskåp hemma på gården Flaåsen. I handen har han en gammal fin slöjdsak av näver.

arbetet i skogen längtade han till kvällslampan och samvaron med böckerna. Det som särskilt väckte hans intresse var språkstudier.

Redan på 1930-talet lärde han sig att läsa tyska. Han pluggade uttal och grammatik och blev så småningom hemma med detta språk i tal och skrift. Så kom det sig att skogsarbetaren i Bortansskogarna blev en stadig prenumerant på tyska tidningar under många år. Och vid ett besök på

Flaåsen kan man än i dag finna bevis på att husets herre har många bokverk på tyska i sitt innehållsrika bokskåp.

Samtidigt med de tyska språkstudierna läste Emil Andersson esperanto. Med detta hade han sådan framgång att han kom in i en livlig korrespondens med esperantister utomlands, bl. a. en esperantolärd ryss i Moskva.

Amatörmusiker, tecknare och samlare.

Man brukar ju säga om en del personer att de har många strängar på sin lyra. Det kan man bokstavligen ha fog att säga om "Emil på Flaåsen". Ty fiol har han spelat sedan han var 17 år, och i vrån bredvid bokskåpet står en luta. Att Emil dessutom kan traktera ett dragspel är vida känt. Mindre

känt är kanske hans stora intresse för antikviteter, men innan vi lämnar denne märklige skogarnas man får vi beundra prydliga gamla näversaker och kistor från 1700-talet. Dessutom erfar vi att väggarna i finrummet är prydda med egna tavlor, tuschteckningar och akvareller. Ja, vad allt har inte denna skogsarbetare prövat på?

Om någon tror att Emil Andersson nu sitter och grämer sig över, att han inte fått utveckla någon av sina många talanger till fulländ-

ning, så är det säkert ett stort misstag. Han är nöjd med sitt skogsmannaliv, där hans intellektuella intressen blivit något av den krydda över tillvaron, som gjort att han funnit sig väl tillrätta med tillvaron.

En annan viktig begåvning äger han alltjämt i rikt mått och det är den sanna humorn. Som ett uttryck för denna får man väl tolka hans ord om sitt livslånga celibat: "Giftermål är det enda jag inte prövat på!"